

Een Weerzien.

bracht ze hem de trap op naar boven. Ze lei hem in zijn ledikantje, en haar gloeiend gezicht buigend naar zijn kopje op 't kussen, fluisterde ze:

— Nee, mijn lieve, lieve jongen, word maar nooit als het Jongetje, 't zou je lijden geven, heel veel lijden van wreede, koude menschen. Word maar een doodgewone jongen...., een fijne ziel geeft smart alleen.... Ga nu zoet, heel zoet slapen....

Ze dekte hem toe en kuste hem. Ze wachtte eenige oogenblikken; zijn oogleedjes waren al gesloten en rustig suisde zijn adem. Ze ging de trap weer af en kwam de kamer binnen, een glimlach op de lippen, zeggend, dat kleine Louis al weer lekker sliep.

Toen de kennissen vertrokken waren, bleef Willem nog even beneden om de krant te lezen. Ze ging alleen naar haar slaapkamer, van plan wakker te blijven, te wachten op Willem. Eindelijk kwam hij, zacht-neuriënd, binnen.

Hij zag haar wijd-open oogen, en vroeg verwonderd: Marie, slaap je nog niet?

Nee, ze *kon* niet slapen, ze moest hem iets vragen, nu, terstond.

— Willem, wist jij, dat Termeule een gemeene man is?

Willem hoorde verschrikt op, weer schietend in zijn jas, die hij half uitgetrokken had.

— Termeule, Arnold Termeule?

— Is 't waar, dat hij meisjes verleidt, ongelukkig maakt? Wist jij 't? En waarom heb je dat voor mij verzwegen?

En Willem, verlegen-lachend, ontwijkend, met een leugentje:

— Och, de menschen zeggen 't.... Maar, er wordt zooveel beweerd....

— Dus jij hebt 't geweten, en je hebt er mij niets van gezegd. Waarom niet? Waarom niet?

— Och, ik dacht, vrouwen denken over die dingen vaak zoo anders dan wij, en jij vooral, geloof ik...., antwoordde hij stotterend, verward. Maar hoe kom je er aan?

Ze vertelde hem kort 't geen ze van Koosje gehoord had.

— Ja, ja, ik heb dat verhaal meer gehoord. Och, er gebeurt zooveel.... En 't is toch een geestige vent, en een knap advokaat....

In die zaak laatst van Lastman tegen de Gemeente heeft hij....

— Nee, nee, Willem, dat heeft er niets mee te maken. Je moet er niet om heen praten. Jij hebt een *ploert* in mijn huis gebracht, een *ellendeling*....

Haar stem klonk driftig van woedende smart. En hij antwoordde, bedaard nog, maar al ongeduldig:

— Je moet zoo'n zaak goed kennen, voor je een oordeel kunt vellen.... 't Meisje heeft hem nagelopen, misschien, hem achtervolgd met haar liefde, en als je dan niet van steen, niet van ijs bent... en dan... God, kind, je moet een beetje rekening houden met de toestanden, zooals ze zijn. Wij, mannen, bezien die dingen heel anders....

Ze richtte zich op in bed en met bevende stem, trillend van bedwongen woede:

— Willem, ik wil die ploert hier niet meer zien, nooit meer....

Willem kleedde zich uit, trachtend haar te sussen.... Ze had niet heelemaal ongelijk, 't was leelijk van Termeule, maar, maar.... En altijd draaide hij weer terug op datzelfde, vergoelijkende argument: Je moest zoo'n zaak goed kennen, in de meeste gevallen was er schuld aan beide kanten....

Marie had zich omgekeerd, ze had geen lust meer te strijden, te herhalen wat Koosje gezegd had: dat hij nog altijd zoo leefde, te spreken van zijn engagement, zijn lief blond meisje.... Ze deed alsof ze sliep, gaf geen antwoord toen Willem haar goeden nacht zei. Ze bleef wakker liggen, langen tijd, starend naar 't ledikantje van Louis, waarop zacht viel 't licht uit de veilleuse.

Haar kind, haar Louis, hoe zou hij worden later? Slecht misschien? Een verleider, als die man met zijn mooi gezicht en zijn verdorven hart? O, de tijd zou komen, dat hij moest heengaan van haar, dat hij bij anderen zou neerzitten, dat een andere vrouw, een vreemde misschien, alles zou worden voor hem. O 't wreede niet-te-ontkomen lot van de moeder!... Maar alles zou ze doen om hem in te boezemen voor haar een innige, trouwe liefde. Ze zou hem overstelpen met teederheid, ze zou zijn zorgende moeder zijn, maar ook zijn vriendin, aan wie hij alles zou